

EL PERSONATGE DE LA SETMANA

No per coneguda i ampliament comentada, podem deixar de parlar en aquest espai del pas polític que fa poc menys de dues setmanes ha donat Edward Kennedy. I per això, el portem a aquestes pàgines com a PERSONATGE DE LA SETMANA.

La notícia va saltar ràpidament a les primeres planes de l'actualitat política. "Edward Kennedy, dona un pas endavant en la seva carrera política". El primer i el més important, (després de l'assassinat del seu germà Robert Kennedy en els moments que caminava amb passos segurs a la Presidència dels Estats Units).

Edward Kennedy és va presentar a l'elecció d'ajudant del líder demòcrata, (càrrec que ocupava Russell B. Long un destacat representat de l'ala més conservadora del partit demòcrata), Mike Mansfield que ha estat sens dubte l'adversari més terrible de la política d'En Johnson.

Edward Kennedy, ha aconseguit aquest important i destacat lloc, per majoria (Si no ens equivoquem per 36 a 21). Ted Kennedy, continua als seus 36 anys amb la tradició política de la seva família, malgrat haver estat trencada tràgicament per dues vegades. Però la vocació política dels Kennedy, és més forta que totes les adversitats.

Ted Kennedy és ja, ajudant del líder demòcrata del Senat i des d'aquí inicia la seva carrera política que molt possiblement l'ha de dur —en un temps més o menys llarg— a les eleccions presidencials.

Edward Kennedy, sap que el seu camí estarà plé de dificultats i potser fins i tot el pot portar a morir com els seus germans. (Per què no podem pensar el pitjor?. Està demostrat i sinó les morts de John i Robert Kennedy i la de Martí Luther King, ens ho demostren, que Nordamèrica el país de la llibertat, reacciona de la manera més cruel i absurda, en moments importants per la seva història, i en la seva vida). Però no. Els Kennedy son forts. Estan disposats a perdre-ho tot, pel seu país, i per allò que ells lluiten i estimen.

No hi ha dubte que Ted Kennedy, amb aquest pas, és proposa arribar allà a on no va poguer arribar En Robert. Serà l'any 1972? No és pot preveure. S'ha de sapiguer abans —i s'ha de constatar— quina serà la vida política dels Estats Units —interior i exterior— que portarà a terme la nova Administració, la de Richard Nixon. Els esdeveniments d'aquest quatre anys de mandat Nixon, ens ho diran. Bé, aquest i la trajectòria del més jove dels Kennedy en la seva carrera política.

M. MINOBIS

L'Obra del Monument a PEP VENTURA

Els que sota la inspiració, la guia i el consell de l'Alcalde de la Ciutat, l'amic Ramon Guardiola, hem pres al nostre càrrec el propòsit d'alçar aquest monument, podem presentar un munt d'anècdotes satisfactòries com a fruit de la nostra gestió. Naturalment, cada una de les aportacions rebudes podria constituir, per ella sola, una anècdota agradable de recordar. Però volem referir-nos ara, només, a fets concrets.

Per exemple:

Una carta i un donatiu rebut de molt llunyanes terres, que expressen tota l'enyorança, —diària enyorança—, de la terra pairal, francament emocionat.

El viatge a peu d'un pelegrí, des de Barcelona fins a La Salut de Terrades, en compliment d'una promesa, i que al seu pas per Figueres s'hi detura un moment per a ingressar en un Banc la seva aportació.

L'acollida cordial que ens va fer a Barcelona un metge de fama internacional, que ens va convocar per a lliurar-nos una important quantitat, i que distreu una hora llarga del seu temps per a demanar-nos més detalls del nostre projecte i dels neguits espirituals de la nostra Ciutat, que no és precisament la seva.

L'espontània aportació que, volent amagar el seu nom, ens fa la vídua d'un dels més gran intèrprets de la tenora.

La sincera satisfacció que demostra un propietari rural, quan amb les paraules que acompanyen el nostre rebut, veu confirmada la tradició familiar que la sardana "Per tu ploro" fou estrenada precisament a la plaça de Cabanes.

L'esforç d'uns abnegats figuerencs residenciats a Caracas (Veneçuela) que ens envien un bon grapat de milers de pessetes. Aquesta anècdota pot referir-se també a Mèxic, a París, als E.E. U.U., etc.

L'entusiasme d'aquell amic que espontàniament ens posa a la mà un important donatiu per al monument, i que només diu: —"Perquè vull que es faci".

I per últim, —no acabaríem mai—, la dels donants que amaguen llur nom, ingressant un donatiu a la memòria d'un abnegat sardanista que la mort se'ns va endur, volent demostrar així que l'obra del Monument a Pep Ventura no ha de conèixer límits de temps ni d'espai.

Aquestes anècdotes, que no hem pas triat, perquè són les primeres que ens han vingut a la memòria, podrien anar-se multiplicant.

Que també podríem aportar alguna anècdota de signe contrari, és cert. Però preferim donar-la per oblidada. L'Obra del Monument a Pep Ventura continua, i continuarà, si Déu ens ajuda, fins a fer-se realitat.

Actualment es porten recollides força més de 300.000 pessetes. Si entre elles no s'inclou el vostre donatiu, què feu, amics, parats? S'està promovent una nova campanya per augmentar la subscripció. No us sorprengui que, si vosaltres no veniu, us vinguem a trobar nosaltres.

COMISSIO PRO-MONUMENT A PEP VENTURA

RELACION NUMERO 23 DE DONATIVOS PRO - MONUMENTO A PEP VENTURA

Suma anterior	301.009'36
Pedro Costa (2.º donativo)	50'00
X X	200'00
Enrique Alabau, de Sevilla	1.000'00
Peluquería Dolors	100'00
Narcisca Cardona, de Inglaterra	100'00
Loreta Vilanova	100'00
Antonio Soler y Carmen Guasch, de Badalona	100'00
Narciso Subirós ("2.º donativo)	120'00
Anónimo	100'00
Joaquín Pou Bayes, de Barcelona	50'00
Metalúrgica Ferrer, de Barcelona	200'00
Pedro Vilert Romans, de Pont de Molins	100'00
José Palagos Marull, de Navata	100'00
Jorge Trías Astorga	200'00
Narciso Tarradas Figarola	100'00
Alberto Massot Ros	250'00

Suma y sigue

303.969'36